

Пролісок

portal.prolisok.org

ЖОВТЕНЬ
2016
№2
(170)

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК

Газета Кіровоградського обласного навчально-виховного комплексу
(гімназія-інтернат – школа мистецтв)

Сьогодні в номері:

Роздуми про
українське кіно

6-7 см.

Трагедія Зеленої
Брами:
вічна згадка для
нашадків

10 см.

День
учителя

2-5 см.

Брояковська Н.В.

ДЕНЬ УЧИТЕЛЯ

Учитель... Одна з найважливіших професій. Вона для обраних.

Щодня учителі стоять перед прицілом сотень допитливих дитячих оченят, палять, як хмиз, нерви і все ж ведуть дівтору на вищі сходинки пізнання.

Покликання сучасного українського педагога – надзвичайно важливе і відповідальне. Без учителя немає держави. Поруч із матір'ю і батьком для дітей вони є найближчими, найавторитетнішими.

Справжній учитель народжується з почуттям великої поваги до людини, з серцем, яке переповнене любов'ю до дітей.

Саме такі вчителі прийшли на своє свято і переконалися: учні їх люблять. Юні таланти демонстрували своє мистецтво і через слово, пісню та запальний танок щиро вітали їх.

Єгорович Коротков вручили почесні грамоти нашим учителям.

Як завжди, продовжили програму наші улюбленці, наймолодші учасники концерту, учні школи мистецтв, вихованці І.Дроздової та О.Шупер. Бурхливими оплесками зустрічали і проводжали юних джентльменів, які говорили проникливі слова на адресу вчителів, а також виконавців хореографічної композиції «В ритмах джазу».

Цього року теж були «юні дарування»: віртуоз-піанст Всеволод Боровський,

Як і годиться, розпочали свято міські 11-класники, які виконали зворушливий вальс. Потім присутній на святі начальник управління освіти, науки, молоді та спорту Кіровоградської ОДА Володимир Петрович Таборанський та директор облкомплексу, народний артист України, професор Анатолій

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

скрипалька Діана Степанова і пречудовий актор та піаніст Анатолій Залужний.

Наймолодшим гімназістам, учням 5-го класу, вдалося зберегти гарний настрій у глядачів, адже їх композиція, яку вони так згадано виконали, саме мала таку назву.

Молодий педагог, соліст «Проліску» Сергій Твердохліб, цього року підготував хореографічну композицію із 6 та 8 класами. Вдало перекладений текст відомої пісні досконально прозвучав у виконанні Анастасії Донченко, яка уже не вперше допомагає молодшим друзям.

Новою творчою роботою нас вкотре

порадував Костянтин Сущенко. Семикласники вийшли на сцену з новою хореографічною композицією «Чи ми пара, чи не пара?». Прослухавши фонограму, були сумніви, чи вони впораються з таким шаленим темпом. Але вже на репетиції всі сумніви розвіялися. Це був злагоджений єдиний організм, який чітко виконував завдання постановника. Сцену вони залишали під гучні вигуки «Браво!». Вони того варті!

Деятикласники, теж вихованці Константина Сущенка, вітали вчителів жартівливою хореографічною композицією «Ти до мене не ходи». Артистичному Богдану Мазуру не зовсім просто було визначитися серед двох красунь: Анастасії Мащенко та Катерини Жанталай. Отож, і фінал танцю був непередбачуваним. Вони були просто чудові!

Святковий концерт був різножанровим. Цьогоріку було аж 4 солісти-інструменталісти. Два з математичного 11-Б уже добре знають нашу сцену. Досвідчені «вовки» - саксофоніст Антон Волков та акордеоніст Всеволод Амброс. Ми вдячні їм за те, що незважаючи на свою зайнятість вони все ж знайшли час для репетицій і подарували нашим вчителям

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

незабутні хвилини.

Два інших інструменталісти вперше брали участь у святковому концерті. Скрипалька Діана Степанова все ж таки подолала невпевненість і виконала зовсім непростий класичний твір (концерт ля-мінор I частина Антоніо Вівальді). Скромний, надзвичайно обворожливий піаніст-віртуоз Всеволод Боровський із 10-А досить пристойно виконав «Іспанське капріціо» композитора Луї Моро Готшалка.

Чотири обласних класи здебільшого визначилися з солістами-виконавцями, а ось молодий математичний 10-Б і наші майбутні випускники, універсальний 11-Г, підготували

програми.

10-Б підкорив правдивістю, щирістю, безпосередністю.

«Ми тепер гімназисти» - влучно вони назвали свою програму. Вдало перероблений текст на відомий хіт «Ночних снайперов», хороше виконання, а «соліст-гітарист»

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

Анатолій Залужний був неперевершений.

Дисотека 80-х розчулила всіх присутніх середнього та старшого віку.

Згадали всесвітньовідомі і улюблені групи «АВВА» та «Боні-М», неперевершеними були Патрісія Каас, Челінтано, і вічно молода Софія Ротару. І все це завдячки яскравій акторській грі 11-Г класу.

Олівія Мовчан (10-В) показала композицію «Натхнення». Звичайно, це зовсім не та Олівія, яка презентувала себе під час вступу до нашого закладу. Під керівництвом досвідченого тренера майстра спорту з художньої гімнастики Л.С Виноградової зараз на сцені була тендітна, лірична, впевнена в собі гімнастка.

Що ж стосується композиції «Грайлива дівчинка» у виконанні Даші Саленко – то всі були просто в захопленні від її технічності й артистичності. Майбутнє за нею. Молодець!

Сподобалися виступи 11-В, які показали жартівливу сценку «Еволюція», і солістки Анастасії Зінчук з 10-Г, та майстерно виконана міськими десятикласниками хореографічна композиція на пісню «Восьмий колір».

Наші міські випускники «Пролісківці» під кінець програми подарували ще одну хвилюючу композицію на пісню Кузьми Скрябіна «Старі фотографії». До них гармонійно впилися учні 3-го класу школи мистецтв.

Фінальна композиція з гарною назвою «Рапсодія на тему свободи», яку виконали учні 8 та 10-го класів, стала жирною крапкою у святковому концерті. Темп, експресія, шикарний музичний текст, майстерність, чіткий ритм і синхронність, артистизм – все це викликало у присутніх незабутні емоції.

Відеокліп про вчителів, який підготував наш технічний центр, щоразу справляє незабутнє враження, адже всім учням так приємно бачити на екрані своїх наставників.

Концерт пройшов, як кажуть, на одному диханні.

Підтвердженням цих слів є те, що цього року наш директор, як ніколи, був дуже щедрий на гарні слова і не один раз висловлював своє захоплення. За це йому величезне спасибі, адже це так важливо почути всім причетним до цієї великої роботи, і, перш за все, дітям.

Роздуми про українське кіно

У 2016 році 11-Г клас розпочав роботу над проектом «Світ українського кіно». У рамках проекту була проведена низка заходів: перегляд та обговорення українських фільмів, інформаційна година «Український кінематограф: з чого все починалося?», відкрита лінійка «Олександр Довженко – геній найвищої проби», екскурсія до селища Криворівні, де була написана, а згодом і відзнята повість «Тіні забутих предків», відкрита лінійка «Гордість українського кіно: Іван Миколайчук».

Що ми знаємо про український кінематограф? Олександр Довженко, Сергій Параджанов, «Тіні забутих предків», Богдан Ступка... Оце і все, що спадає на думку. А виявляється, історія українського кінематографу досить цікава й насичена.

Все почалося з Йосипа Тимченка, який винайшов перший кіноапарат, фактично — є першовідкривачем кіно.

У вересні 1896 року в Харкові фотограф Альфред Федецький зняв кілька хронікальних сюжетів. А вже в грудні — майже рік у рік з першим публічним кіносеансом у Парижі — Альфред Федецький влаштував кіносеанс у Харківському оперному театрі. У Львові 13 вересня 1896 розпочались регулярні кіносеанси французьких фільмів у Пасажі Гаусмана (проїзд Крива Липа), що тривали декілька днів.

Український кінематограф не може існувати також без імені Олександра Довженка. Його фільми «Арсенал», «Звенигора», «Земля», сценарій «Україна в огні» та інші були відомі й за межами

О.Довженко
«Україна в огні»

Це трагічний портрет нашого смертельно зраненого і все ж безсмертного народу.

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

Радянського Союзу та принесли славу режисеру. На жаль, Олександр Петрович недовго довелося працювати на рідній землі. Радянська машина зробила все, щоби він надовго опинився в розлуці з рідною землею.

Не оминула важка вдача й відомого режисера 60-х років, який доклав багато зусиль для виведення українського кіно на всесвітню арену – Сергія Параджанова. Його кінофільм «Тіні забутих предків» став новинкою у світі кінематографу. Головні роль у фільмі виконав Іван Миколайчук, дев'ятнадцятирічний український хлопець, який після прем'єри цього фільму прокинувся знаменитим.

Сьогоднішні українці в основному асоціюють українське кіно з ім'ям Богдана

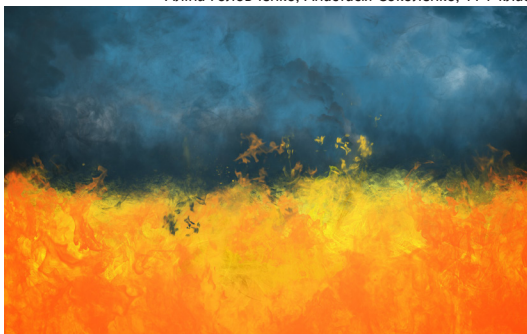
Ступки – знаменитим Тарасом Бульбою чи Богданом Хмельницьким. Дійсно, без цієї людини український кінематограф 80-90-х років був би взагалі невідомий. Але в багатьох куточках світу це прізвище впізнавали.

Ще багато імен залишилося неназваними: Юрій Іллєнко, Леонід Осика, Леонід Биков, Кіра Муратова, Гнат Юра, Ольга Сумська тощо. Ці люди зробили багато для розвитку українського кінематографу навіть у ті часи, коли й України, як такої, не існувало.

На жаль, сьогодні українське кіно так і залишається нужденним, але вихід за останні 16 років низки фільмів («Нескорений», «Чорна рада», «Той, хто пройшов крізь вогонь», «Я з тобою», «Штольня», «Вій», «Мамай», «Незламна» тощо) доводять право на існування нашого власного кінематографу.

Аліна Головаченко, Анастасія Соколенко, 11-Г клас

«Сила нескорених»

14 жовтня ми відзначаємо одне з найбільших церковних свят року - Покрова Пресвятої Богородиці. Цього самого дня, 14 жовтня 1942 року, була офіційно утворена Українська повстанська армія, створена Організацією українських націоналістів.

Радянська тоталітарна система подавала український національний рух в спотвореному вигляді, в барвах бандитизму, а діяльність Організації українських націоналістів як явище притаманне нібито лише Західній Україні. Українцям нав'язувався міф про довічні ідеологічні розбіжності між Сходом і Заходом. Але навіть поверхове знайомство з історією українського націоналізму та ОУН уцент руйнує цей недолугий конструкт. Адже, приміром, патріарх-теоретик українського націоналізму Дмитро Донцов родом з Мелітополя.

Особливістю національного руху Опору на Кіровоградщині була його організаційна структура. Обласний провід складався переважно з місцевих мешканців та членів похідних груп, а окружні й районні проводи – переважно з місцевих мешканців.

Багато прихильників націоналістичного руху попали або самі, або їх родичі під репресивну машину радянської тоталітарної системи. На початку війни багато з них були мобілізовані до Червоної армії. Але помилки радянського командування на перших етапах війни, відсутність ефективної організації евакуації призвели до того, що солдати потрапляли в оточення, бачили марність людських жертв та розуміли крах радянської тоталітарної машини. Все це породжувало сподівання на те, що гітлерівський режим буде лояльнішим до українців.

Провідною формою діяльності було просвітництво: агітаційно-інформаційна робота, мітинги, маніфестації, поширення друкованих видань українського патріотичного змісту, виявлення та фіксація злочинів проти українців з боку окупаційних режимів.

Оунівці активно відновлювали діяльність «Просвіт», традиції яких сягали ще початку століття. У школах навчання відбувалося в національному дусі, використовувалася українська символіка, було введено привітання «Слава Україні», «Героям слава!»

Крім «Просвіт», агітаційним майданчиком оунівців був театр. На сцені йшли п'єси «Наталка Полтавка», «Дай серцю волю, заведе в неволю»,

«Назар Стодоля», «Лиха іскра», «Бондарівна», «Майська річ», «Мати наймичка», «Ой не ходи, Грицю», «Сватання на Гончарівці», «Пошилися в дурні», «Степовий гість», «Невольник». Крім того, була поставлена п'єса «Мина Мазайло», яка за визначенням слідчих НКВС «була явно націоналістического содержания». Німцями була заборонена п'єса «Бондарівна», в якій український народ закликає на боротьбу проти ворогів виразом «Гей на ворогів!».

Соціальну базу націоналістичного руху складала переважно інтелігенція, яка найменше піддавалася впливу агітації з боку радянської тоталітарної системи. Більшість із них зазнали репресивних заходів, як у довоєнні часи, так і в період окупаційної влади. Тому, розуміючи подібність даних режимів, основним завданням вони ставили перед собою боротьбу з проявами тоталітаризму, в тому числі і нацистського, і відновлення української державності на принципах свободи та демократії.

Учасники націоналістичного руху розуміли подібність тоталітарних рис нацистського та радянського режимів. Основною метою їх діяльності було повалення цих режимів, встановлення демократичного ладу, справедливої соціально-економічної системи, необхідною умовою реалізації якої вони вважали досягнення Україною незалежності. Більшість членів націоналістичного руху зазнали переслідувань з боку окупаційного режиму, їх учасники підлягали звільненням та арештам.

Дослідження націоналістичного руху на Кіровоградщині в роки Другої світової війни, демонструє історичну спадковість, неперервність та єдність нашого народу в боротьбі за незалежність України.

Стьопул Іван, 11-А клас

Перші місяці в гімназії

Сніжана Назаренко, 10-Г клас

*Тут відкриваються дороги у майбутнє,
Тут розцвітає диво цвіт
І кожен день тут незабутній
Гімназія – це величезний світ.*

*Ми завжди зайняті навчанням,
Ліснями, танцями, читанням,
І весело проводим час.
Гімназія – це другий дім для нас.*

*Навчають нас любити Україну,
Навчають йти невпинно до мети.
Знайдемо тут свою найкращу мрію,
А вчителі нам вкажуть шлях завжди.*

*Хоч іноді буває дуже складно,
Та все ж мені подобається це,
Бо вірні друзі завжди поруч є,
Ніхто ніколи з них не підведе.*

*Я щиро вдячна нашим вчителям
За їх підтримку, людяність, турботу.
За те що ми не знаєм тут бід.
Гімназіє, ти в нашій серці назавжди!*

Як непомітно промайнув час. Ми живемо і навчаємось в гімназії майже два місяці. Проте, ми багато дізнались нового, познайомились з новими однокласниками та вчителями. Наш клас немов одна родина, а вихователі та вчителі – це наші батьки. Ми змінили свої умови проживання та режим дня. Але це не зламало нас, а навпаки навчило витримувати найвиснажливіші тренування, як розумові, так і фізичні. Та все ж ми навіть встигаємо відвідувати найцікавіші музеї нашого міста, а також культурно розвивати себе. На подив, мало хто з нас сумує за своєю домівкою, мабуть, це тому що ми відчуваємо ту любов і тепло, яке нам дають.

У розмовах з друзями я часто чую: «А в моїй школі такого не було!» Це справді так і є. Якби ви тільки бачили наші здивовані очі, коли на лінійці вперше вітали дівчинку з одинадцятого класу з її днем народження. Особисто мені це принесло купу вражень. А як на першому тижні ми прокидалися від нашого нового «будильника». Це було незвичайно, але досить круто.

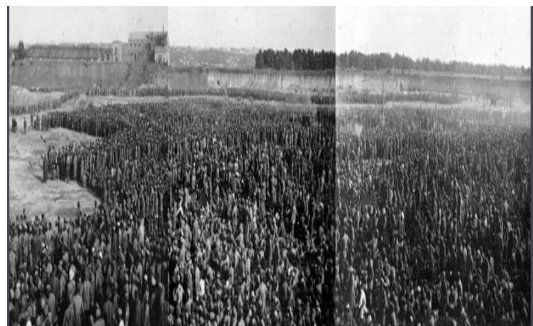
Саме в цій школі, навіть за цей короткий проміжок часу, я багато зрозуміла. Якби не вона, мабуть, я б залишилась тією самою розбишакою та задиракою, якою я була раніше. Але строгість та витриманість цього закладу змінила мене, моє майбутнє і майбутнє всіх учнів. Згадуючи як все починалось, я не можу повірити, що 10 років назад батьки привели мене в перший клас, таку маленьку, проте дуже радісну. Я пам'ятаю як давала перший дзвінок і через 10 років, прийшовши сюди, я вже подорослішала і не помітила, як швидко пролетів час. Ось і в нашій гімназії час летить дуже швидко, і ми не помітили, що навчаємось два місяці.

Трагедія Зеленої Брами: Вічна згадка для нащадків

Велика Світова війна – трагедія людства... Навіть радість омріяної перемоги згасає, коли підраховуються людські втрати. Однак без жертв не буває здобутків. Історія Великої Вітчизняної війни, незважаючи на своє триумфальне завершення, налічує десятки невдалий для радянської армії битв. Серед них і трагедія Зеленої Брами, що сталася на території Кіровоградщини у 1941 році. Не можна забувати червону від крові воду у річці Синюсі, страшну смерть рядових і офіцерів 6-ї та 12-ї радянських армій у таборі для військовополонених – Уманській ямі.

4 жовтня учениці 10-А класу Бебих Анастасія та Лубенець Юлія провели урок пам'яті «Трагедія Зеленої Брами: вічна згадка для нащадків». Десятикласники переглянули відеоматеріал, який докладно розповідає про перебіг боїв на території Кіровоградської області. Особливо вразила історія, передана з уст очевидця трагедії

– Євгена Долматовського. Вживши, він написав свою книгу «Зелена Брама», у якій розповів, як у районі Умані його дивізія потрапила в оточення. При спробі вирватися Євгена було серйозно поранено уламком снаряда в голову й руку, тож хлопець потрапив у полон. Але вже скоро він утік з іншими полоненими з колони, сховавшись в заростях верболозу. Його переховували й лікували місцеві жителі з хутора Олексіївка, що неподалік Гайсина. А після довгих поневірянь Долматовський таки дійшов до лінії фронту і нарешті пробрався до своїх на початку листопада 1941 року. І лише через 38 років після завершення війни він видав книгу мемуарів, розповівши про трагедію десятків тисяч українців.

Наприкінці заходу десятикласники підсумували, що відлуння Другої Світової війни чути й донині. Потрібно завжди пам'ятати про подвиг людей, що поклали своє життя заради нашого майбутнього.

Бебих Анастасія, 10-А клас

Хутір Надія – коліска театру корифеїв

Мистецтво... Неосяжні картини великих художників, незвідані світи відомих письменників та поетів, величні споруди талановитих архітекторів, багатівічні скульптури одержимих митців і багато-багато іншого. Можна продовжувати цей список, можна закінчити його саме на цьому місці, але не відзначити мальовничу ландшафтну архітектуру просто неможливо. Багато садів, парків, площ створювалися попередніми поколіннями, але вони ще й досі хвилюють нас, зворушують своєю грандіозністю або ж витонченістю.

Я дуже зраділа, коли в гімназії, де я навчаюсь, сповістили про те, що ми їдемо до знаменитого хутора Надія. До цієї поїздки жодного разу не була там, хоч і дуже мріяла відвідати цей мальовничий парк. Також, не можу не сказати, що подорож разом зі своїм класом – це ще одна можливість зблизитись з новим колективом і пізнати краще один одного.

Перше, що вразило мене, – чисте повітря, яким був насичений весь хутір. Вітер розносив його по всіх куточках парку: такого непримітного на початку екскурсії та такого величного і прекрасного вже після перших слів Валентини Василівни, дружини Ігоря Андрійовича Тобілевича, правнука великого драматурга. Вона розповіла нам про всі труднощі й тяжку працю, яку було вкладено у створення музею-заповідника.

М'яка зелена трава, могутні вікові дуби, чистий глибокий став та невеличка хата, яка,

здається, потонула в зелені витонченого саду, – все це створило для мене відчуття комфорту.

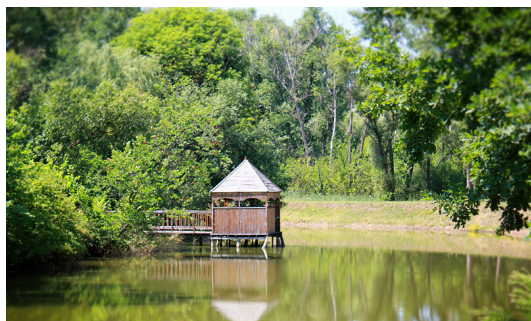
Я не хочу переказувати всю інформацію про письменника Івана Карпенка-Карого, яку було викладено протягом цікавої екскурсії парком, але зазначити, що хутір був побудований самим Тобілевичем та названий на честь його померлої дружини, Надії Тарковської, потрібно обов'язково. Адже надзвичайна любов, яку проніс Іван Тобілевич через все своє життя, не може не вразити кожного.

Завдяки Валентині Тобілевич я дізналася багато нового про відомого письменника, поринула у цікавий світ та історію хутора. Його майже знищили у роки війни, але і це не стало кінцем існування парку. Всі родичі Тобілевича, які хотіли зберегти красу батькового (дідового) двору, не залишились осторонь, а допомагали відновлювати, реставрувати будинок та чудовий садок.

Звичайний селянський будинок, невеличкого зросту літня жіночка-екскурсовод, яка живе на хуторі більшу частину свого життя і все своє серце вклала в цей сад, все своє життя присвятила йому, залишають у душі приємне відчуття і спонукають до роздумів про справжні життєві цінності. Загалом вся екскурсія стала новою яскравою сторінкою мого життя. Незабутні враження, почуття й емоції переповнювали мене.

Я сподіваюсь, і ще не один раз зможу поповнити свою книгу життя такими яскравими сторінками.

Щирська Антоніна, 10-Б клас

На порозі дорослого життя

Що означає бути дорослим і самостійним?

Цікаве питання. Згідно законодавства, дорослою в Україні вважається людина, що досягла 18 років. Та віковий критерій – не єдиний показник зрілості. Ще одним важливим показником дорослої людини є самостійність.

Цього року ми закінчуємо школу і, як кажуть вчителі та батьки, вже однією ногою перебуваємо на порозі дорослого життя. Когось цей факт лякає, а когось, можливо, приводить у захват, адже не секрет, що всі діти мріють якнайшвидше стати дорослими. Але чи варто так поспішати?

Стати дорослим – означає взяти на себе відповідальність за своє матеріальне забезпечення, духовний розвиток, здоров'я, відповідати за свої вчинки та їхні наслідки перед суспільством. У нашому житті починається такий етап, коли багато чого вже доведеться вирішувати самим. Вже через рік вступимо до вищого навчального закладу, де не буде поруч

батьків, вчителі не будуть змушувати вчитися. Виникатимуть нові, серйозніші проблеми, які ми повинні будемо вирішувати самі. Гімназійне життя закінчиться, і ми попрощаємося з вчителями та вихователями. Можливо, наприкінці десятого класу це не здавалося таким страшним, але зараз, коли ми вже однією ногою у дорослому житті, важко без них себе уявити.

Кожен із моїх однокласників по-своєму уявляє своє майбутнє:

Кондратюк Вікторія: «В майбутньому я бачу себе освіченою, впевненою у собі й незалежною людиною, яка багато чого досягла в житті».

Подиряко Наталія: «Обов'язково стану кваліфікованим стоматологом».

Копайгородська Марина: «Я мрію багато подорожувати, досконало вивчити англійську мову, стати гуру в модельному бізнесі».

Магдич Іванка: «Я хочу приносити користь суспільству».

Маринич Юліана: «Мрію стати членом організації захисту тварин».

Цимбал Єлизавета: «Прагну мати таку роботу, яка б дала можливість забезпечити себе та своїх батьків».

У кожного свої цілі та мрії, але, я впевнена, ми зможемо знайти своє місце в дорослому житті.

Відповідальні за випуск: Шепель В.О., Французан Н.О.
Голова комісії інформації УПГ.

Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів

Веб-адреса: http://portal.prolisok.org/gazeta_prolisok.html

Всі права захищені © 2016 Надруковано в ТЦ облкомплексу, тираж 40 екз.